

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.06.2004, sp. zn. 11 Tdo 640/2004, ECLI:CZ:NS:2004:11.TDO.640.2004.1

Číslo: 29/2005

Právní věta: I když u daně z příjmů fyzických osob zákon stanoví roční zdaňovací období, tato skutečnost sama o sobě neznamená, že je vyloučeno naplnění zákonného znaku pokračování v trestném činu spočívajícího v „blízké souvislosti časové“ ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák., pokud pachatel tuto daň zkrátí ve dvou či více po sobě následujících zdaňovacích obdobích. Při posuzování této podmínky pokračování v trestném činu není rozhodující jen samotný okamžik dokonání činu (tj. vlastní zkrácení daně z příjmů za příslušné zdaňovací období), ale je třeba vzít v úvahu i počátek a průběh celého přípravného jednání pachatele k tomu směřujícího (např. časový odstup mezi vyhotovením jednotlivých fingovaných faktur sloužících ke snížení základu daně, jejich zanesení do účetní evidence apod.). Za splnění dalších zákonných podmínek může být zkrácení této daňové povinnosti ve dvou či více po sobě následujících zdaňovacích obdobích posouzeno jako pokračování v trestném činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. spáchané dvěma či více dílčími útoky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.06.2004

Spisová značka: 11 Tdo 640/2004

Číslo rozhodnutí: 29

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pokračování v trestném činu, Zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby

Předpisy: § 148 odst. 3 tr. zák.
§ 89 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obv. L. K. proti rozsudku Krajské soudu v Brně ze dne 25. 11. 2002, sp. zn. 8 To 299/2002, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Hodoníně pod sp. zn. 15 T 254/2001.

Z odůvodnění:

Obviněný L. K. byl rozsudkem Okresního soudu v Hodoníně ze dne 19. 6. 2002, sp. zn. 15 T 254/2001, uznán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 a trestným činem zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997. Za to byl odsouzen

podle § 125 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku.

Z podnětu odvolání podaného obviněným L. K. zrušil Krajský soud v Brně postupem podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu a svým rozsudkem ze dne 25. 11. 2002, sp. zn. 8 To 299/2002, nově obviněnému uložil podle § 148 odst. 1 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Jinak zůstal rozsudek soudu prvního stupně nezměněn.

Podle skutkových zjištění soudů obou stupňů se obviněný uvedených trestných činů dopustil tím, že

1. v H. dne 31. 3. 1995 na finančním úřadě jako poplatník daně z příjmu fyzických osob předložil příznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1994, kde do výdajů, snižujících základ daně, zahrnul částku 223 200 Kč na základě fingované faktury, údajně vystavené společností G., s. r. o., se sídlem H., dne 22. 12. 1994, kterou zavedl do svého účetnictví, přičemž tuto fakturu uvedená společnost nevystavila, nemá ji zavedenu ve svém účetnictví, předmět plnění nebyl uskutečněn a k úhradě faktury v hotovosti ani jinak nedošlo, takže takovým jednáním zkrátil ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem v H., daň z příjmů fyzických osob za rok 1994 o částku 52 832 Kč,

2. v H. dne 13. 11. 1996 na finančním úřadě jako poplatník daně z příjmů fyzických osob předložil příznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1995, kde do výdajů, snižujících základ daně, zahrnul částku 32 160 Kč na základě fingované faktury, údajně vystavené společností G., s. r. o., se sídlem H., ze dne 28. 3. 1995, kterou zavedl do svého účetnictví, přitom tuto fakturu uvedená společnost nevystavila, nemá ji zavedenu ve svém účetnictví, předmět plnění nebyl uskutečněn a k úhradě faktury v hotovosti ani jinak nedošlo, takže takovým jednáním zkrátil ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem v H., daň z příjmů fyzických osob za rok 1995 o částku 1800 Kč.

Opis rozsudku Krajského soudu v Brně byl obviněnému doručen dne 30. 12. 2002, jeho obhájci dne 3. 2. 2003 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 17. 12. 2002.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně podal obviněný L. K. dne 7. 2. 2003 prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný se domnívá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení stíhaných skutků. To podle jeho názoru vyvěrá z nepřesných skutkových zjištění a z mylné aplikace ustanovení vymezujících pokračování v trestném činu.

V odůvodnění svého dovolání obviněný namítá, že soudy prvního i druhého stupně jej neprávem shledaly vinným a odsoudily jej, aniž by byly dostatečné důkazy pro vyslovení závěru, že svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty určitého trestného činu. Současně připomíná, že veškeré okolnosti rozhodné pro posouzení daného případu uplatnil již v rámci své obhajoby před soudem prvního a druhého stupně. Těžištěm jeho dovolací argumentace je přitom tvrzení, že skutková zjištění soudu prvního stupně učiněná na základě vyhodnocení provedených důkazů nejsou správná a v důsledku toho nejsou podle jeho názoru správné ani právní závěry tohoto soudu potvrzené soudem druhého stupně. Obviněný má za to, že soudy prvního i druhého stupně nesprávně právně posoudily stíhané skutky jako pokračující trestné činy zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 a zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997. V této souvislosti předně zdůrazňuje, že soudy obou stupňů nesprávně jeho jednání vyhodnotily jako „fingované“, když vyšly

ze svědectví K. E. jako jediného usvědčujícího důkazu, aniž by se důkladně zabývaly jeho věrohodností. Současně poukazuje na to, že tento svědek mu dluží poměrně značnou finanční částku a již jednou jej křivě obvinil z trestné činnosti. V doplňku svého dovolání pak obviněný podrobně rozvádí skutečnosti, které podle jeho názoru dokládají rozpornost jednotlivých výpovědí tohoto svědka, a vyslovuje přesvědčení, že i v posuzovaném případě proti němu svědčil zcela vědomě křivě. Za možný motiv tohoto jeho jednání označuje to, že příjem peněz, které mu vyplatil na základě faktur z 22. 12. 1994 a z 28. 3. 1995, nezanesl do účetnictví společnosti G., s. r. o., a obdrženou finanční hotovost si zřejmě ponechal pro svou potřebu. V tomto kontextu obviněný připouští, že vyplnil uvedené faktury vystavené jménem společnosti G., s. r. o., příslušné příjmové doklady i jedno z daňových přiznání společnosti G., s. r. o., tvrdí však, že se tak stalo po dohodě s K. E., který všechny tyto doklady následně podepsal. Pokud před orgány činnými v trestním řízení vypověděl opak, nemluvil podle obviněného pravdu. Soudy obou stupňů však přesto vzaly právě tyto jeho výpovědi za základ svých skutkových zjištění. Z nich pak vyvodily i to, že neproběhlo žádné plnění jako podklad pro fakturace ze strany společnosti G., s. r. o. Tento jejich skutkový závěr označuje obviněný za zcela povrchní, učiněný bez náležitého zohlednění všech rozhodných skutečností. Z nich jmenuje to, že společnost G., s. r. o., pro něho prokazatelně průběžně vykonávala různé práce a z předmětných faktur odvedla daň z přidané hodnoty, což by jistě neudělala, jak připomíná, kdyby tyto faktury byly fiktivní a kdyby od něho neobdržela žádné peníze, jak tvrdí K. E. Dokazování však v tomto ohledu zůstalo podle názoru obviněného neúplné, neboť soudy obou stupňů těmto skutečnostem nevěnovaly náležitou pozornost. Celkově vzato má tedy obviněný za to, že soudy prvního i druhého stupně v jeho případě postupovaly v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“, svá skutková zjištění vystavěly na nevěrohodných důkazech, některé důkazy nahradily domněnkami a ve snaze zaplnit důkazní nouzi hodnotily většinu provedených důkazů zcela účelově v jeho neprospěch. Jejich klíčová skutková zjištění – specificky pak závěr o tom, že od počátku jednal v úmyslu vystavit fiktivní doklady o plnění, která se vůbec neuskutečnila, snížit si základ daně z příjmu fyzických osob a tuto daň zkrátit – jsou tak podle jeho názoru důkazně nepodložená. Právě na jejich základě přitom soudy obou stupňů učinily své právní závěry. Těm obviněný současně vytýká to, že stíhané jednání kvalifikovaly po hmotně právní stránce jako jediný skutek spáchaný dvěma dílčími útoky, ačkoliv podle jeho názoru šlo o dva samostatné skutky. V tomto ohledu obviněný odkazuje na své odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně a připomíná, že v posuzovaném případě se jedná o dvě různé, údajně fingované, faktury, o dvě, byť na sebe navazující, daňová období a o dvě různá daňová přiznání, mezi jejichž podáním uplynulo dvacet měsíců, takže nelze hovořit o blízké časové souvislosti mezi nimi. Rozhodující podle jeho přesvědčení nemůže být ani blízkost dat vystavených faktur, neboť ke zkrácení příslušné daně mohlo dojít až podáním příslušných daňových přiznání. S přihlédnutím k tomu, kdy bylo podáno první z těchto daňových přiznání a kdy mu pro něj bylo sděleno obvinění, pak dovozuje, že ve vztahu k němu bylo namísto rozhodnout o zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem obviněný navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, jakož i odsuzující rozsudek Okresního soudu v Hodoníně a přikázal tomuto soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší státní zástupkyně se k podanému dovolání obviněného L. K. vyjádřila prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství.

Ten v odůvodnění svého vyjádření předně poukazuje na to, že dovolání sice bylo formálně podáno z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., směřuje však v převážné části proti hodnocení provedených důkazů a napadá tak soudem učiněná skutková zjištění. Nesprávná skutková zjištění přitom podle názoru státního zástupce nemohou být důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. ř. Uplatněnému dovolacímu důvodu podle jeho mínění odpovídá pouze námitka, že v posuzovaných případech nejde o jediný skutek spáchaný dvěma dílčími útoky, nýbrž o dva

samostatné skutky. Státní zástupce však má za to, že věcně nemůže tato námitka obstát. V tomto kontextu připomíná, že v obou případech došlo k naplnění znaků trestných činů podle § 148 tr. zák. a podle § 125 tr. zák. zcela shodným způsobem. Daný způsob provedení přitom přímo vyžadoval příslušný časový odstup, neboť daňová přiznání mohla být podána jen jednou za zdaňovací období.

S ohledem na to státní zástupce navrhuje, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud dospěl k následujícím závěrům:

Z podaného dovolání přitom Nejvyšší soud zjistil, že obviněný L. K. opírá své dovolání o důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tedy o to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení stíhaného skutku.

Podstatou námitek obviněného je tvrzení, že se nedopustil žádného trestného činu, tedy ani trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. v jeho znění účinném do 31. 12. 1997 a trestného činu zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. v jeho znění účinném do 31. 12. 1997, které mu jsou kladeny za vinu soudy prvního a druhého stupně. Jeho výtky směřují primárně proti nesprávnému hodnocení důkazů soudy obou stupňů a proti jimi vymezeným klíčovými skutkovými závěrům. V tomto kontextu namítá, že důkazně nepodložené je zejména tvrzení o tom, doklady, na jejichž základě si v inkriminovaných případech snížil základ daně z příjmu – zvláště pak faktury vystavené jménem společnosti G., s. r. o. – jsou fiktivní a že je sám vytvořil s cílem zkrátit danou daň. Stejně tak jako nepravdivé napadá tvrzení o tom, že nedošlo k žádnému plnění opodstatňujícímu vystavení těchto faktur a jejich proplacení. Celkově vzato vylučuje spáchání stíhané trestné činnosti. Současně spatřuje její vadné právní posouzení v tom, že ji soudy obou stupňů považovaly za jeden pokračující skutek spáchaný dvěma útoky, ačkoliv se podle jeho názoru jednalo o dva samostatné skutky, přičemž ve vztahu k prvnímu z nich již v mezidobí došlo k promlčení jeho trestního stíhání.

Tyto názory obviněného jsou nepochybně v obecné rovině právními závěry, avšak obviněný je z větší části dovozuje z odlišné verze skutkového děje, než jaký vzaly za prokázaný soudy obou stupňů. Ve skutkové rovině se obviněný a oba tyto soudy liší ohledně toho, zda jsou předmětné faktury vystavené ve dnech 22. 12. 1994 a 28. 3. 1995 jménem společnosti G., s. r. o., fingované či nikoliv, zda tyto faktury mají reálný podklad v provedených pracích společností G., s. r. o., ve prospěch obviněného či žádné takové práce odvedeny nebyly, a zda bylo na základě těchto faktur obviněným plněno či nikoliv. Zatímco soudy prvního i druhého stupně učinily závěr, že obě uvedené faktury jsou fiktivní, nemají podklad v provedení žádných prací a nikdy na jejich základě nebyla proplacena žádná částka, obviněný tvrdí opak a v návaznosti na to popírá, že by svým jednáním zkreslil účetnictví a zkrátit daň z příjmu. Podstatou tvrzeného dovolacího důvodu v této části dovolací argumentace obviněného je tak námitka nesprávnosti skutkových zjištění, ze kterých vycházely soudy obou stupňů, vycházející ze zpochybnění jimi provedeného hodnocení opatřených důkazů a z tvrzení o neúplnosti provedeného dokazování. Podmínku pro jiné právní posouzení svého jednání v tomto ohledu obviněný dovozuje nikoli z jiného právního posouzení skutku popsaného v rozsudku Okresního soudu v Hodoníně, ale z odlišných skutkových okolností, než jaké soud vzal v úvahu.

Jak ovšem vyplývá z ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., důvodem dovolání nemůže být samo o sobě nesprávné skutkové zjištění ani nesprávné hodnocení provedených důkazů, neboť takový důvod zde zahrnut není. Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který uplatnil obviněný L. K., je přitom po právní stránce vymezen tak, že předpokladem jeho existence je nesprávná aplikace hmotného práva, ať již jde o hmotně právní posouzení skutku nebo o hmotně právní posouzení jiné skutkové okolnosti. Vyvozování skutkových závěrů z důkazů a ustalování skutkových zjištění ovšem neupravuje hmotné právo, ale předpisy trestního práva procesního, zejména pak ustanovení § 2 odst.

5, 6, § 89 a násl., § 207 a násl. tr. ř. Jestliže tedy obviněný L. K. ve svém dovolání namítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale tento svůj názor částečně dovozuje z odlišné verze skutkového stavu, pak jím v této části nevytýká vady při aplikaci hmotného práva, nýbrž porušení procesních ustanovení. Porušení určitých procesních ustanovení sice může být rovněž důvodem k dovolání, nikoli však podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale jen v případech výslovně stanovených jiných dovolacích důvodů [zejména podle § 265b odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) a l) tr. ř.], které obviněný neuplatnil.

Z uvedené právní konstrukce zároveň vyplývá, že při posuzování oprávněnosti tvrzení dovolatele o existenci dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dovolací soud vždy vázán konečným skutkovým zjištěním, které ve věci učinily soudy prvního a druhého stupně. V trestní věci obviněného L. K. to pak znamená, že pro dovolací soud je rozhodující skutkové zjištění, podle něhož se obviněný dopustil jednání tak, jak je uvedeno v rozsudku soudu prvního stupně, s jehož skutkovými závěry se odvolací soud ztotožnil. To platí i ohledně skutkového zjištění, že obviněný jménem společnosti G., s r. o., vyhotovil fingované faktury znějící na částky 223 200 Kč a 32 160 Kč, k jejichž úhradě nikdy nedošlo, na základě těchto faktur zahrnul ve svých daňových přiznáních za roky 1994 a 1995 do svých výdajů uvedené částky a tím zkrátil daň z příjmu celkem o 54 632 Kč. Takto zjištěnému skutkovému stavu – popsanému rámcově ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně a rozvedenému podrobněji v odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů – pak odpovídá právní závěr vyjádřený v posouzení daného jednání jako trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 a trestného činu zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997. Nemohou tedy obstát námitky obviněného proti takto použité právní kvalifikaci zpochybňující naplnění znaků skutkových podstat uvedených trestných činů.

Celkově vzato lze tedy shrnout, že dovolacími námitkami obviněného L. K. zpochybňujícími skutkové závěry soudů obou stupňů – zejména pak jejich skutková zjištění týkající se okolností vyhotovení faktur z 22. 12. 1994 a z 28. 3. 1995, dalšího nakládání s nimi a způsobu vykázání výdajů v daňových přiznáních obviněného za roky 1994 a 1995 – není ve skutečnosti vytýkáno nesprávné právní posouzení předmětného skutku ani jiné nesprávné hmotně právní posouzení, proto tyto námitky nespádají pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V tom rozsahu, v němž podané dovolání opíralo existenci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. o námitky proti skutkovým zjištěním, bylo přitom podáno z jiného důvodu, který není dovolacím důvodem [§ 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.].

Citovanému dovolacímu důvodu částečně odpovídají jen ty výhrady obviněného L. K., jimiž zpochybňuje závěry soudů obou stupňů v tom směru, že oba stíhané případy tvoří dílčí části jediného pokračujícího jednání naplňujícího po hmotně právní stránce v jednočinném souběhu skutkové podstaty trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 a zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997. Obviněný totiž ve svém dovolání namítá, že se jednalo o dva samostatné skutky, přičemž možnost trestního stíhání prvního z nich byla promlčena ještě před sdělením obvinění v posuzované trestné věci a druhý z nich s ohledem na nízkou výši tvrzeného zkrácení daně nenaplnuje znaky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997.

Nejvyšší soud se s tímto právním názorem obviněného neztotožňuje a ve shodě se soudy prvního a druhého stupně má za to, že nemůže v posuzovaném případě obstát. Tak je tomu z následujících důvodů:

Pokračováním v trestném činu se ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného

činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku.

V posuzované trestní věci bylo podle skutkových zjištění soudů obou stupňů jednání obviněného v obou stíhaných případech nepochybně vedeno stejným záměrem. Obviněný chtěl vykázat neexistující výdaje, pomocí nich fiktivně snížit základ daně z příjmu fyzických osob a odvést tuto daň v nižší výměře než odpovídalo skutečným příjmům a výdajům v příslušných zdaňovacích obdobích. Tento záměr se mu také podařilo naplnit. Jeho jednání se přitom vyznačovalo úplně identickým způsobem provedení. V obou případech stejným postupem vytvořil fingované faktury, zanesl je do účetnictví a následně s jejich pomocí zkreslil údaje o výdajích v předkládaných daňových přiznáních. Současně bylo celé jeho jednání spojeno i stejným předmětem útoku. Tím byly podklady sloužící ke kontrole hospodaření a daň z příjmu fyzických osob.

Obviněný namítá, že pokračování v dané trestné činnosti ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák. je vyloučeno nedostatkem blízké časové souvislosti mezi oběma stíhanými případy zkrácení daně. Ve shodě se svým odvoláním proti rozsudku soudu prvního stupně přitom argumentuje tím, že ke zkrácení daně daně nemohlo dojít dříve, než ji na základě daňových přiznání za roky 1994 a 1995 skutečně odvedl, a poukazuje na to, že druhé z těchto daňových přiznání podal s odstupem dvaceti měsíců od prvního. To je tak dlouhá doba, že podle jeho názoru brání učinit závěr o blízké časové souvislosti mezi zkrácením daní v obou případech.

Ve své argumentaci však obviněný pomíjí to, že součástí jednání, které směřovalo k naplnění znaků trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 i trestného činu zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997, bylo již vytvoření fiktivních faktur, s jejichž pomocí následně docílil snížení daňového základu a zkrátil daň z příjmu. Z tohoto pohledu je podstatné to, že první z těchto fiktivních dokladů byl vyhotoven a zanesen do účetnictví dne 22. 12. 1994 a druhý dne 28. 3. 1995. Podle skutkových zjištění soudů obou stupňů přitom obviněný již v této době tyto doklady vyhotovoval s úmyslem použít je neoprávněně v nejbližších možných po sobě podávaných daňových přiznáních, což také posléze učinil, když první z těchto daňových přiznání podal 31. 3. 1995 a druhé dne 13. 11. 1996. Pokud tedy časové rozpětí mezi podáním těchto daňových přiznání činilo téměř dvacet měsíců, časové rozpětí mezi vyhotovením daných dokladů a jejich zanesením do účetnictví představovalo pouhé tři měsíce. Tyto doklady navíc zněly na stejnou společnost (G., s. r. o.) a s ohledem na data jejich vyhotovení nemohly být v daňovém řízení uplatněny dříve, než skutečně uplatněny byly (v roce 1995 za zdaňovací období roku 1994 a v roce 1996 za zdaňovací období roku 1995). To vyplývá z toho, že zdaňovací období u daně z příjmu fyzických osob činí jeden rok. Daný časový odstup mezi počátkem přípravného jednání obviněného - vyhotovením fingovaných faktur - a dokonáním daných trestných činů - zkreslením podkladů sloužících ke kontrole hospodaření a zkrácením daně z příjmu - tedy nemohl přerušit blízkou časovou souvislost daného jednání. Toto pokračující jednání tvořící dílčí útoky daných trestných činů a v hmotně právní rovině jediný skutek totiž započalo dne 22. 12. 1994 vyhotovením první fingované faktury a skončilo dne 13. 11. 1996 zkrácením daně z příjmu za zdaňovací období kalendářního roku 1995 s využitím druhé fingované faktury datované dnem 28. 3. 1995. V jeho průběhu - dne 31. 3. 1995 - obviněný podal daňové přiznání za zdaňovací období kalendářního roku 1994, které doložil první fingovanou fakturou. Všechny rozhodné části tohoto jednání jsou také zachyceny v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně.

Pětiletá promlčecí doba trestního stíhání ve smyslu § 67 odst. 1 písm. c) tr. zák. za této situace nemohla uplynout před 13. 11. 2001. Obviněnému přitom bylo dne 15. 2. 2001 sděleno obvinění, čímž došlo k přerušení jejího běhu.

Ve světle těchto skutečností a výše rozvedených skutkových zjištění soudů obou stupňů tedy nemůže

obstát právní názor obviněného L. K. v tom smyslu, že dílčí části jednání, které jsou mu kladeny za vinu, netvoří s ohledem na absenci blízké časové souvislosti v hmotně právním smyslu jediný skutek naplňující skutkové podstaty pokračujících trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné dávky podle § 148 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997 a zkreslování údajů hospodářské a obchodní evidence podle § 125 odst. 1 tr. zák. ve znění účinném do 31. 12. 1997. Stejně tak nemůže obstát jeho námitka promlčení trestního stíhání části tohoto jednání.

Nejvyšší soud tedy neshledal žádné důvody k pochybnostem o správnosti právních závěrů Okresního soudu v Hodoníně a Krajského soudu v Brně, které učinily ve svých rozhodnutích. Soud prvního stupně proto nikterak nepochybil, pokud jednání obviněného kvalifikoval jako uvedené pokračující trestné činy a soud druhého stupně správně svým rozsudkem nevyhověl odvolání obviněného v části směřující proti výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně a ponechal tento výrok nedotčen. Náležitě se přitom vypořádal též s odvolací argumentací obviněného.

Nejvyšší soud na podkladě těchto skutečností dospěl k závěru, že obviněný L. K. podal dovolání proti rozhodnutí, jímž nebyl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Protože však jeho dovolání bylo částečně opřeno o námitky, které by za jiných okolností mohly být dovolacím důvodem podle citovaného zákonného ustanovení, ale tyto námitky Nejvyšší soud shledal z výše uvedených důvodů zjevně neopodstatněnými, toliko opakující argumentaci uplatněnou již v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.